

კანი განი

hs დაწესავავს ესტოს?

მხატვაში: სერია უფლება

ესხა ეჩქენ გუნეი

ჩა ღაენახავს ჟალიას?

მხატვაში:
სერინ ოზოუჟე

ერანეთის საქმეთა
სამმართველოს გამომცემობა

გამოცემის ნომერი: 2287
საბავშვო წიგნები: 465

ჩა ღაენახავს კარიას?
ესხა ეჩქენ გუნეი

მხატვაში:
სერინ ოზოუჟე

გამოცემის ხედებისას:

გამოცემის კომიტეტის:

მთაბეჭდი:

ჩედაქანი:

ქართული გრაფიკა:

შესწორება:

მე-2 გამოცემა, სკამბორი,
ნოემბერი 2022

გამოცემის მომზადება:

სექტიონიკატის ნომერი: 12930

ეხო ეხოს მეღინას ყველაზე სიმპათიური კაცია
ვიყავი. მხოლოდ სიმპათიური? ნებას უკაცხავად.

ჩემსავით შობს ვეხავინ ხატონა.

თანაც, ჩემსავით სწავლად ვეხავინ მძღვანელი.

ხაღის ჩომ აა შეგვენებინა, ქაღაქის
განაპირობა კერიბზე მივდიოდი. მეგობებთან
ეხთავ ყოველ ღლა 33ახჯიშობელი.

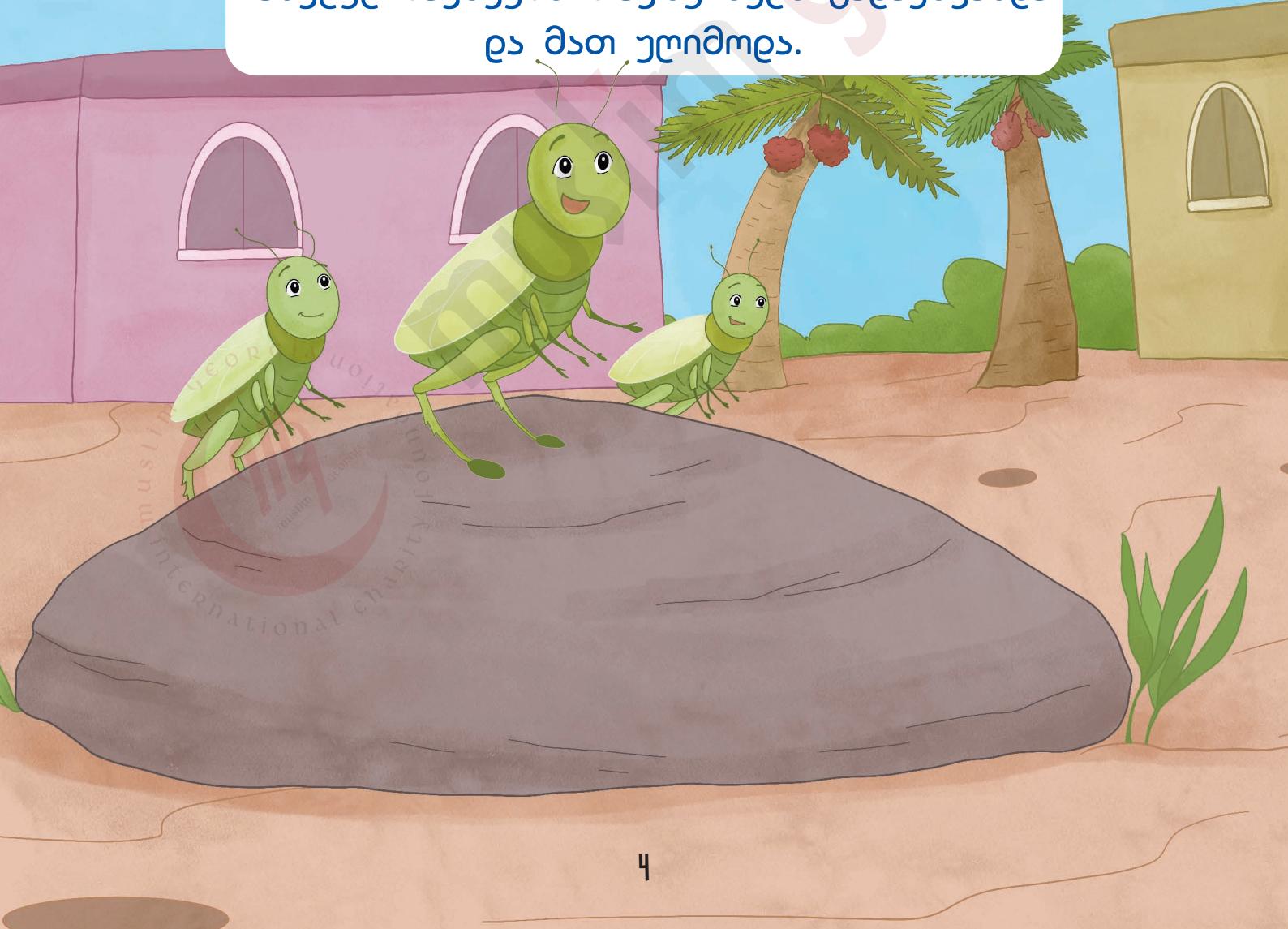

ეხო ჩვეულებივ ღლეს,
მეგობებს შორის ისევ ყველაზე ნინ მე ღავხუოდი.

მოპირეაპირე მხედარი საკმაოდ მაღალი, ჟალოვანი
თმით, მხახბეჭიანი, მომღიმა სახიანი ვიღაც მოღიოდა.

"ეს ვინაა?", ჩომ ვთქვი და ყუჩაღლებით ღავაკვიდი,
ღავინახე ჩომ ჩვენი საყვაჩელი შეამავალი ღინჯი ნაბიჯებითა
და ჩოგოჩი ყოველთვის, ჩაფიქებული მოაბიჯებდა.
ის ისე ძლიერ მიყვაჩეა, ჩომ აღიღებე გავშეში. ღავაკვიდი.
ჩემი ყველა მეგობაში ჩემთან ეხთად შეჩედა.
სახე მთვაჩესავით უბენყინავდა.

ჩამვიდი ბავშვებს თავზე ხედს გაღაუსვამდა
და მათ ულიმოდა.

უჰ! ამოვიხვენეშე და ვთქვი, ნეკავ მეც ბავშვი ვყოფილიყავი
და აღღაპის ეღჩი მეც მომფეხებოდა თმაზე.
თუმცა მე ყარია ვიყავი და აჩი თმა მქონდა.

ის ბორო შეამავალი იყო.

მისი სუხნელოვანი ხელებით ბავშვებზე მოფეხება ჩამხედა
ბეღნიერება იყო.

მოშორებით ბუნებისა და მომავალი სქელი კვამლი მოჩანდა.
ძვირფასი შეამავალი იქთ მიმდახოვოდა.

ეს მეტინას განაპირობანი იყო.

მეგობრებთან შეჯიბრის მოსანყობად ამ აღიღს ვაჩჩევი,
ჩაეგანაც მშვიდი აღიღი იყო.

აი მაგრამ, ჩვენს შეამავალს იქ ჩა საჭმე ჰქონდა?
სიმახთლე ჩოდ ვთქვა, ღამაინტერესა. ყუჩაღლებით ღავაკვიჩი.

ჩვენი შეამავალი, **ჰე. მუჰამმედ მუსტაფა** (ს.ა.ვ.).
შიგნით შევიდა. ჩა ხდებოდა შიგნით?

ჩა ნიშნავდა ეს ავამლი?

მივეახოვი და იჩვენოვ ჩამღენჯებმე ავხუ. ეავათვალიერებული შიგნით ჩა ხდებოდა. მმმ! ეს ჩა აშის? ეს ჩა ჩა გადამღენობის შენობა ყოფილა. ჩა ჩა ჩა გადამღენობის შენობა ყოფილა. ანუ ცეცხლში ახელებდა და ჩა ჩა გადამღენობას აძლევდა. შენობის კანა მხარეს კაში იყო. იქ ასეული სახლი გადასასვლელი იყო.

შიგნიდან ჩვილის ტკბილი ხმა მოისმოდა.

ჩვილები ძალიან მოყვახს და მინეოდა დამენახა.

ცოტა კი გამიჭიხეა, მაგრამ ფანჯჩის კიდეს ჩავეჭილ
და ოთახში ჩვილი და ღერა ღავინახე.

**კი მაგრამ, ჩემი შეამავალი ამ სახლში
ჩაუომ მოვიდა, ხა საქმე ჰქონდა?**

იმდენად მაინცებელი მამა ველა მოვიცად.
ბავაჩავიცი და ახდა თქვენს გატყვით:

ეს ბავშვი ჩვენი საყვაჩელი შეამავრის
ვაფი, იბჩაპიმი, ყოფილა.

მასთან მყოფი ქალი კი მას ჩდეთი ყვებავდა. ამ ქალის
ქმანი ჩაინის ოსუაცი ყოფილა. მშენებელი კაცი ყოფილა.

ჩვენი შუამავალი ყოველ ღორის სახლიდან გამოვიდოდა და
ვაეცის, იბჩაპიმის, სანახავად აქ მოღიოდა. ვაფს იხეცებდა,
ჰკოცნიდა და გერში იქავდა. ის ძაღიან ენატებოდა.

იბჩაპიმის ღევას მასი ეხევა.

ჩვენს შეამავადს ზუსტად 7 შვილი, ყასიმი, აბდულაჰი,
იბჰაჰიმი, ზეინეფი, ხუკი, უმმაგულსუმი და
თაციმა ჰყავდა.

მხოლოდ საჯეთაში კი ას, ამ სამყაროში აჩებული ყველა
ბავში უყვარდა. მათ "ჩემო პაკაჩა", "ჩემო ბიჭო"
და მსგავსი ღამაზი სახელებით მიმართავდა. ბავშვებს
ჰომ ღაინახავდა, ესაღმებოდა, მათი მღვმარებით
ინცექსებოდა, მათ ამნიაჟებდა და ეხემჩებოდა.

ჩვენი შეამავრის ეს საქონი ზოგიერთს აკვირებდა.

ჩვენი შეამავალი კი მათ ასე ეცნებოდა:

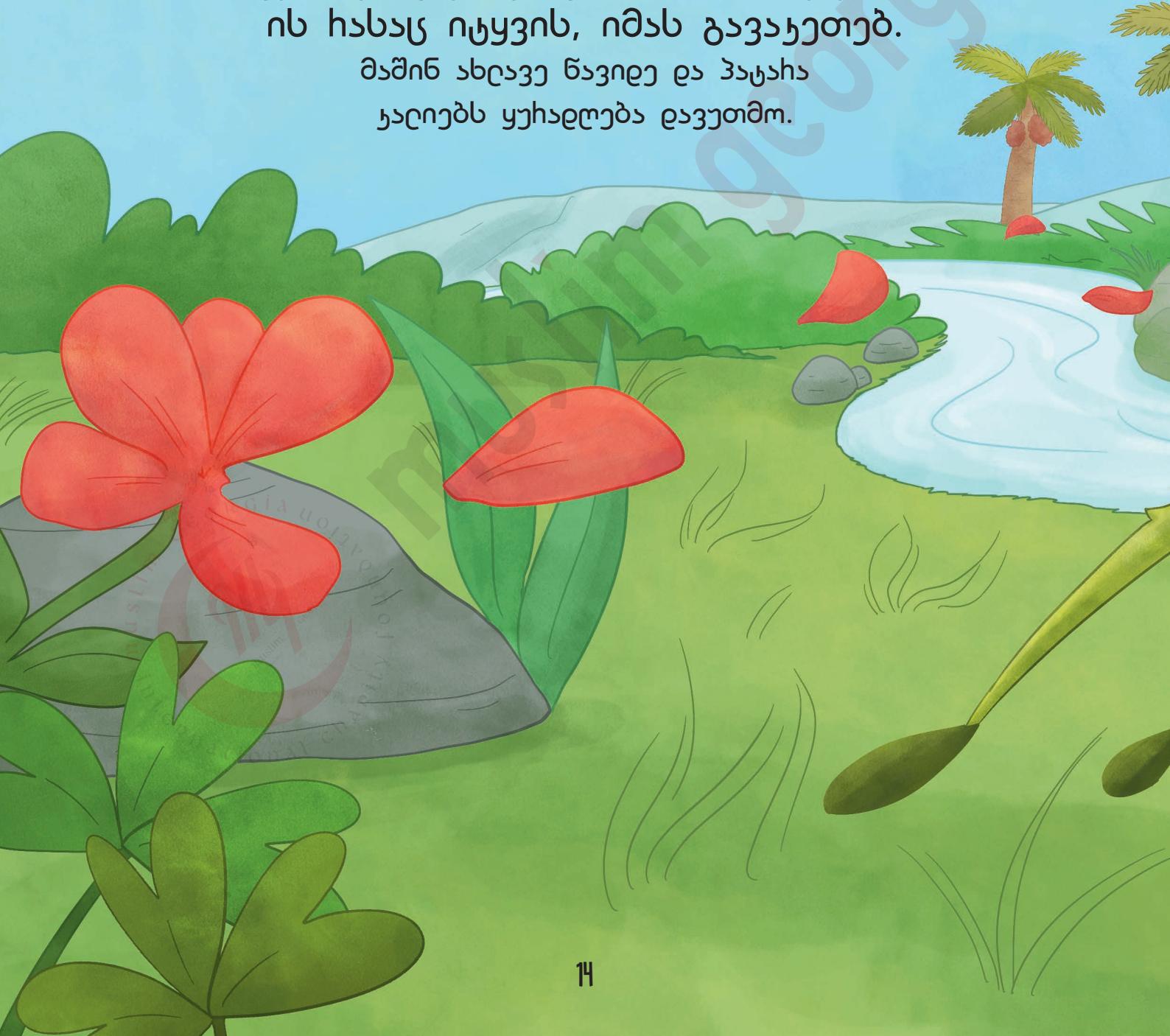
"ის, ვინც პატარებს სიყვარეითა და
კეთილად ას მოექცევა, ჩვენიანი ას აშნა."

ჩვენი შეამავალი ჩემთვის მისაბაძი მაგალითია.

ის ჩასაც იცყვის, იმას გავაკეთებ.

მაშინ ახდავე წავიღე და პატარა

კალიბს უჟავოლება ღვევეთმო.

ჩემი აზით,
შენ ამას
შეძლებ!

აპა შენც ქალის მსგავსად
ხუნვით შემოიახე აქაურობა
ღა აქ საყვაჩელი ბავშვის
სუჟათი ღახატა.

